

Szeretet

Egyszers csak eltűntek a kondenzcsíkok.

2020

AUGUSZTUS

8. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Egységben – pünkösöd és karantén után is

TARTALOM

- Az egység az egység
- Lipidburok és összeesküvés
- Történészek, arcképcsarnok
- Egy távolba szakadt atyafi
- Nyaraljunk itthon!
- Buzdítás a nőtestvéreknek

„Isten akkor is ugyanolyannak lát bennünket, amikor győztesek vagyunk az életben, és akkor is, amikor éppen megtör bennünket az élet. Amikor ránk néz, Jézust látja bennünk. Istennel járva is érezhetjük úgy, mintha folyton hétfő lenne, de a mennyi naptárban mindig nagypéntek van! Az üdvösség ajándék - nem lehet helytelen viselkedéssel elveszteni azt, amit ki sem érdemelünk. Az, hogy a Mennyben mennyi kincs vár ránk, azon múlik, mit kezdünk életünkkel itt a földön.”

Nem tudom, kinek volt az olvasók közül már lehetősége, hogy találkozzon a gyülekezetével, amióta a koronavírus járvány miatti korlátozásokon enyhített a politikai vezetés. Amint gyülekezetünk, a szilágyszentkirályi gyülekezet előtt álltam, meglepődtem azon az erőteljes és jó érzésen, amely betöltött, miközben körbenéztem a testvéreken. Nagyon hálás vagyok az online istentiszteletekért, amelyekre ezekben a hónapokban sor kerülhetett, hálás vagyok a technológiáért és azokért, akik ezeket az élő közvetítéseket lehetővé tették. A gyülekezet azonban Isten népének közössége, amelyet nem lehet egy online találkozással helyettesíteni. Látni az arcokat, hallani a személyesen elmondott bizonyosságokat – amikor egy testvér előrejön és azt mondja: „Ki kellett jönnöm, hogy szembenézhessek veletek...” –, ez az a közösség, amelyről az Újszövetség beszél, ez a Krisztus testében megélt egység, amelyről Pál apostol ír leveleiben, konkrétan az 1Kor 12-ben.

Azonban ez az egység, amelyet az újbóli találkozáskor éreztünk, vagy amely az első gyülekezetet jellemezte, nem biztos, hogy ugyanaz, mint amit minden alkalommal átélünk, ahányszor találkoztunk. Soha nem felejték el egy esetet, amikor, még szülőhazámban, Kanadában lelkipásztorként szolgáltam és egy kemény hangvételi gyülekezeti órán voltunk túl, ahol a gyülekezet igencsak megosztottá vált az énekléskor használt zenei stílust illetően. Amint hazafele tartottam, azon gondolkodtam, lesz-e még valaki a gyülekezetben a legközelebbi istentiszteleten. Vannak időszakok, amikor a gyülekezeteinkben mintha bábeli hangulat uralkodna, nem értjük egymás nyelvét, erőfeszítéseinket mintha valaki folyton porba döntené, és az emberek látszólag szétszélednek.

Amint nemrég pünkösödöt ünnepeltünk, felidéződtek bennünk azok az erőteljes történetek, amelyek Krisztus mennybemenetelét követték. Isten megígért Lelke, amely mindenütt, minden hívőre kitöltetett, és amely most eggyé kovácsolja a gyülekezetet, ahogyan Pál mondja: „Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Kor 12:13)

(>>> 3. old.)

:: HAVI KÖZ ::

■ **Június 30-án, a keresztyén vértanúk napján** a Krisztusért halt mártírokra emlékeztek világszerte. Ahogy Dr. Mézáros Kálmán írja közösségi oldalán, „az emlékezés amennyire a múltról szól, annyira a jelenről is. A keresztyén vértanúk emléknapján ez még inkább igaz: ma több ke-

resztyén vértanú, mint az első századokban. Aktualitását 260 millió üldözött keresztyén, naponta átlagosan 8, keresztyén hite miatt meggyilkolt ember, évente közel 10 ezer megrongált templom jelzi.”

■ **Izrael anektálná Ciszjordániát.** Benjámin Netanjahu izraeli miniszterelnök május végén Jeruzsálemben tett ígéretet arra, hogy a közelgő hónapokban megvalósítja Ciszjordánia egyes részeinek annexióját, jelezve eltökéltségét, hogy e tervét az egyre erősödő nemzetközi bírálatok ellenére is tovább viszi – írta az MTI. Netanjahu „soha vissza nem térő történelmi alkalomnak” nevezte azt a le-

hetőséget, hogy Ciszjordánia bizonyos területeit az országhoz csatolja. „Nem fogom elszalasztani az alkalmat, hogy kiterjesszem az izraeli szuverenitást erre a területre” – mondta a miniszterelnök, aki pártjának, a Likudnak a következő hónapokra vonatkozó politikai akciótervét ismertette. Szerinte ilyen történelmi jelentőségű esély Izrael 1948-as megalapítása óta nem kínálkozott. Utalt az amerikai béketervre, amely szerinte lehetővé teszi, hogy át lehessen szabni a Közel-Kelet térképét. Az új izraeli ko-

alíciós megállapodás értelmében július 1. után Izrael a fennhatósága alá vonhat több mint 130 ciszjordániai zsidó telepet.

■ **Vertikális konferencia – 2020, online.** Amint azt több forrás is hírül adta, idén **online** kerül megrendezésre a Vertikális konferencia. Időpontja 2020. szeptember 11–12. Hogy hogyan zajlik majd? Erről beszélt a szervezet Youtube csatornáján Patton Márk, Mike Sámuel és Uzonyi Barnabás. Bővebb információ a **vertikalisgyulekezet.hu** oldalon és a mozgalom Youtube-csatornáján.

■ **Dumitriuék szerencsésen hazaérkeztek.** A Dumitriu misszionárius házaspár 45 órai repülőút után, amelyre indulás előtt mindössze 3 órával kapott vízumot, június 19-én szerencsésen hazaérkezett. A Pápua Új-Guineából hazaérkezőkre érvényes házikarantén még valószínűleg jól is fogott nekik, volt mit kipihenniük. Azt tervezik, hogy online tartják meg a bibliatanulmányi képzéseket a PÚG-i bennszülöttekkel, ezenkívül orvosi segítség után néznek Hajni édesapjának, akinek betegsége egyre súlyosbodik. Imádkozunk, hogy testvéreink szolgálatát minél kevésbé hátráltassa a távolság és a technika, amelynek használatával kapcsolatban a PÚG-i keresztyéneknek még sok nehézségük adódik.

■ **COVID-update.** Lapzártánknor tovább emelkedik a koronavírussal fertőzöttek száma világszerte és Romániában is. Igaz, a tesztek száma jóval magasabb, mint két hónappal ezelőtt, arányosan tehát nem beszélhetünk csúcscsúszokról. A kormány mégis további elővigyázatosságra és az egészségügyi biztonsági intézkedések fokozott, személyes betartásának fontosságára hívja fel a figyelmet. A gyülekezetek tagjai örömmel találkoznak újra az imaházakban, de több lelkipásztor is felszólított a szabályok betartására, amelytől függhet a vírus terjedése és a további intézkedések. Imádkozunk az iskolakezdéssel kapcsolatos bizonytalanság megoldódásáért, a vírus mihamarabbi semlegesítéséért is!

Minden nyilvános helyen, meg egyébként is...

Moss kezet gyakran!

Tarts távolságot!

Viselj maszkot!

Fertőtleníts!

Imádkoz szünet nélkül!

Kovács Zsolt tv-nél rendelhetőek a magyarországi **CLC Alapítvány** által kiadott könyvek is. Információk a 0721 585 709, 0749 612 402 telefonszámokon és a zsolti.kovacs@gmail.com e-malcimen.

Nemrég a nagy igehirdető és tanító, John Stott könyvét olvastam, amelyben ezt írja: „Már az első egyházatyáktól a biblia magyarázók a pünkösdi áldását a bábeli átok eltervezett és drámai megfordításának tartották. Bábelnél összezavarodtak az emberi nyelvek és a népek szétszéledtek; Jeruzsálemben a nyelvi korlátok természetfeletti módon leomlottak, annak jeleként, hogy a nemzetek most egységre léphetnek Krisztusban, mintegy jelezve azt a nagy napot, amikor a megváltott nép «minden népből, nemzetből, nyelvből és törzsből» összegyűl.” („Az Apostolok Cselekedeteinek üzenete”, John Stott, 68. old.). Ez az óriási fordulat, amelyet pünkösdkor látunk, Isten tervének bizonyítéka a gyülekezetre nézve, amelyben átélheti az Isten Lelke által létrehozott egységet.

De mit érthetünk akkor, amikor az Úrban (Gal 3:23) vagy a Lélekben (1Kor 12) való egységről beszélünk? A bibliai egység egészen biztosan nem valamiféle uniformitás, egyhangúság, még gondolati szinten sem, azonban az egység (1) a missziót illetően, (2) a családban (3) és az Urat illetően. Először is, gyülekezetként mindegyikünknek ugyanaz a missziós küldetésünk van, amit Jézus a Mt 28-ban ránk bízott, hogy „tanítványokká tegyünk minden népet”. Másodszor, az Ef 1:5-ben Pál apostol megosztja azt a nagy és örömteljes hírt, hogy mind egyetlen család tagjai vagyunk. Az Ő családjáé! S bár családtagokként nem mindenben értünk egyet, nem mindig viselkedünk egyformán, mégis a családhoz tartozunk! Ez kell legyen a valóság lelki testvéreinkkel kapcsolatosan is. Harmadszor, ugyanazt a Királyt imádjuk és szolgáljuk (1Kor 8:6).

Mióta közel hat éve feleségemmel, Tanyával Romániába költöztünk, ezt az egységet tapasztaltuk az itt élő testvérekkel. A nyelvi akadályokból származó kellemetlenségek ellenére, az angol nyelven való prédikálás ellenére, egy magyar közegben és a jelentős kulturális különbségek dacára, amely Kanada és Románia közt fennáll, mély lelki egységről tehetünk bizonyosságot a fent említettek közül mindegyik egységet munkáló pontban. Hadd osszak meg néhány saját tapasztalatot ezzel kapcsolatosan, amelyek kihívásként is szolgálhat.

Egység a misszióban

Az egyik legnagyobb áldásként éljük meg az itt élő testvérekkel való szolgálatban, hogy mindenkinek szívügye a tanítványképzés. Ez ugyanúgy érvényes az észak-amerikai, mint a romániai testvérekre. Nagy áldás a Sólomkővári Táborban szolgálni. Rendkívül fontos szolgálat ez a fiatalok felé, mert látjuk, hogy fiatalok adják át a szívüket az Úrnak és döntésre jutnak, hogy Őt szolgálják. Az is áldás, hogy különböző csapatokat láthatunk vendégül Észak-Amerikából és a helyi gyülekezetekből. Tudok olyan csapatagokról az észak-amerikai gyülekezetekből, akik innen hazatérve hoztak döntést, hogy bekerülnek, vagy teljes idejű missziót vállalnak, mindezt annak nyomán, amit Isten itt Romániában végzett a szívükben. Ez a pünkösdi gyümölcsozó egysége. Az eggyétevő misszió, amelyre hívva vagyunk, arra készítet, hogy csatlakozzunk egymáshoz ebben a misszióban. Ahelyett, hogy időnket „ostoba és éretlen vitatkozásokra” pazarolnánk (2Tim 2:23), miért ne munkálnánk az egységet gyülekezeteinkben a valódi missziót illetően, hogy maradandó gyümölcsöket lássunk?

Egység a családban

Bár biológiai családjaink (szüleink, nagyszüleink, testvéreink, unokatestvéreink) mind Kanadában élnek, nagyon hamar családtagjainkká váltak a szentkirályi gyülekezet tagjai. Ahogyan megnyitották otthonaikat, ennünk adtak, imádkoztak értünk – valódi családra találtunk bennük. A nyelvi korlátok ellenére egy család vagyunk, mivel Isten ugyanazon családjának részei vagyunk. Hatalmas kulturális különbözőségünk és más-más háttérünk ellenére sokkal több közös vonásom van Szentkirályon élő lelki családommal, mint Kanadában élő nem hívó családtagjaimmal. Te el tudod ezt mondani gyülekezeti családdról? Hívlak, hogy tekints így minden testvéredre az Úrban.

Egység az Úrban

Ez az egység, amelyről fentebb írtam, kizárólag Jézus Krisztus munkája által vált lehetőséggé. János gyönyörű képen mutatja be, milyen lesz a mennyi dicsőítés, amikor azt mondja: „Íme,

nagy sokaság volt ott, amelyet megszámlálni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből; a trónus előtt és a Bárány előtt álltak”. (Jel 7:9) A megszámlálhatatlan sokaságnak egyetlen Ura van! A Bárány. Ezt a látást Krisztus élete és kereszten végzett váltsága teszi valósággá az életünkben. Az ő munkája az, amely végső soron eggyé tesz minket mindannyiunkat. S ha ez a munka képes egyesíteni minden népet, törzset, nemzetet és nyelvet (beleértve azokat is, akik hosszú háborús múltra tekintenek vissza történelmükben), egészen biztosan mi is kereshetjük ezt az egységet azokkal, akik mellettünk ülnek a gyülekezet padjaiban.

Így tehát, amikor újból találkozni kezdünk a gyülekezetben, igen fontos kiértékelnünk, hogyan állunk mi az egyesített testhez. Az egység nem mindig könnyű, olykor kényelmetlen, nehezen elérhető. Ez az egyik terület, ahol a sátán mindig támadni fogja a gyülekezetet, hogy hatástalanná tegye. Nekünk azonban kiváló lehetőségünk van, amikor újra találkozni kezdünk, hogy megvizsgáljuk egységre való elhívásunkat és átéljük a Lélek csodálatos, eggyétevő munkáját az életünkben!

Paul Gericke

Sólomkővár

(Ford. G. G.)

Paul és Tanya Gericke Kanadában nőttek fel, és 2010-ben kötöttek házasságot. Paul lekipásztorként szolgált, Tanya tanárnő volt. Több Romániában tett utazás után, 2014-ben Isten elhívta őket, hogy költözzenek az országba. Abban az időben jött létre a hivatalos partneri kapcsolat az Észak Amerikai Baptista Szövetség és az RMBGySz között, a hosszútávú együttműködés és a sólyomkővári tábor fejlesztése céljából. Testvéreink igehirdetéssel és tanítással szolgálnak, beleértve a Teológia diákjainak oktatását is.

Lipidburok, összeesküvés és Isten kegyelme

Beszélgetés a koronavírus járvány kapcsán Dr. Pardi Benjámin Attila főorvossal, családi orvossal, a Filadelfia Noom Alapítvány kuratóriumi elnökével

Gyakorló háziorvosként hogyan tudnád néhány mondatban összefoglalni ezt a koronavírust, ami most ennyi megbetegedést okoz a világban?

Nehéz röviden beszélni a koronavírusról. A koronavírusok egy lipidburokkal rendelkező egyszerű RNS vírusok, jelenleg hét típusukról ismert, hogy humán fertőzést okozhat, ezek közül három súlyos, életveszélyes légúti megbetegedést hozhat létre (MERS Cov, SARS Cov, SARS Cov-2), az általa okozott betegség a koronavírus betegség 2019 nevet viseli (Covid-19). Ami lényeges különbsége más légúti fertőzőbetegségekkel szemben, az a rendkívül magas fertőzőképessége, az a tény, hogy tünetmentes betegek is fertőzhetnek, és az, hogy meglehetősen hosszú a lappangási ideje (11-14 nap). A lappangási idő után általában jelentkeznek valamilyen tünet (láz, száraz köhögés, fáradékonyság, torokfájás, nehézlégzés, produktív köhögés, fejfájás, izomfájdalom, izületi fájdalom, hányás, hasmenés stb.). Akik valamilyen krónikus betegségben szenvednek és 60-65 év fölöttiek, jobban ki vannak téve a fertőzésnek és a komplikációknak.

Voltak-e Covid-os eseteid, hogy sikerült ezekkel foglalkoznod?

Igen voltak, illetve vannak Covid-os betegeim, nem én diagnosztizáltam őket, nagy részük egy utóbb pozitívvá vált beteg kontaktjai voltak, vagy aktív szűrés alkalmával derült ki a betegség jelenléte.

Ezekkel a páciensekkel a kapcsolattartás telefonon, vagy más telekommunikációs eszköz segítségével történik. Szeretném megjegyezni, hogy bármilyen egészségügyi probléma adódik, telefonon kell bejelentkezni a rendelőbe, és né-

hány kérdés után kell eldönteni, hogy szükséges-e személyesen bejönni, vagy tudunk kezelést adni, küldeni valamilyen telekommunikációs eszközön keresztül, esetleg a tünetek alapján irányítjuk-e a páciens más szakterületre.

Milyen nehézségekbe ütköztél ebben az időszakban, ami a krónikus, idős vagy sürgős betegek kezelését illeti? Hogy élted meg lelkileg ezt az időszakot?

Nehézségek a járvány kezdetekor voltak a páciensek részéről, mert a vezetékes telefonon kívül sokaknak nem volt hirtelen lehetősége más eszközt használni. De rövidesen mindenki megtalálta a segítséget, hogy könnyen hozzájusson a receptjéhez e-mailen, telefonos applikáción keresztül stb. A sürgősségi esetek nagyon kis része oldható meg telemedicina útján, az ilyen betegek nagy része be kellett jöjjön a rendelőbe.

Nehézséget jelentett még lépést tartani az újabb és újabb rendeletekkel, szabályokkal, dokumentumok és jelentések előkészítésével, valamint a járvány elején külföldről hazajött páciensek monitorizálásával, dokumentálásával. Lelkileg egyértelmű volt, és jobban körvonalazódott, hogy minden pillanatunk Isten kezében van és az Ő kegyelméből létezünk.

Hogyan lehet általánosan védekezni a fertőzéssel szemben?

A védekezés nem túl bonyolult, sokaknak mégis nehézséget okoz. Az első és legfontosabb védekezési lehetőség a helyes kézmosás, szappannal. Ha ezt elég gyakran végzük és jól, megelőzheti a fertőzés terjedését. Mivel légi úton, cseppfertőzéssel terjedő betegségről van szó, a maszk használata nagyon fontos. A maszk a szánk és az orrunk eltakarását biztosítja, hogy ezeken keresztül ne adjunk át másoknak esteleges fertőzést, valamint az orrunkon keresztül ne kapjunk el mi fertőzést, mert az orrban is vannak olyan receptorok, amelyekhez a vírus könnyen tud kapcsolódni. A maszkot néhány óra használat után, óvatosan levéve kell lecserélni. A kézfertőtlenítés nagyon hasznos és szükséges időközönként, főleg, ha olyan tárgyakkal kerülünk kapcsolatba, amit mások is használtak, megfogtak. Fontos még a különböző felületek fertőtlenítése: ajtó, kilincs, asztal, padló, székek. A fertőtlenítőszerrel átitatott lábtörlő megelőzi a lábbelivel történő behurcolását a vírusnak. A levegőben található vírust zárt térben UV C lámpa segítségével lehet elpusztítani. Természetesen az 1,5-2 m-es távolságtartás is szükséges, és ezt sem túl nehéz betartani.

tani. Ezek a leggyakrabban használt és kivitelezhető védekezési módszerek. Kórházi osztályokon természetesen használnak még más védőfelszerelést is: lábra, kézre, szemüveget, arcpajzsot, és teljes védőöltözetet.

Természetesen a védőoltás fogja majd jelenteni a leghatékonyabb védekezési formát.

Mire figyeljünk a gyülekezetben, munkahelyen, bevásárláskor?

Ha olyan helyre megyünk, ahol többen is jelen vannak zárt térben, nagyon fontos a távolságtartás, a maszk használata, valamint a minél kevesebb tárggyal való érintkezés. Oda kell figyelni a bent eltöltött időre is, ha hosszabb ideig vagyunk, pl. munkahelyen gyakran kell szellőztetni. Kézmosás, kézfertőtlenítők gyakori használata segít a megelőzésben. A távolságtartás be nem tartása és a maszk nélküli közlése komoly problémát okozhat, egy konkrét példa az Egyesült Államokból az, amikor egy kóruspróbán egy fertőzött a kórustagok 87%-át fertőzte meg (<https://www.cdc.gov/mmwr/volumes/69/wr/mm6919e6.htm>).

Mit üzensz azoknak, akik összeesküvésnek tartják ezt a járványt, és szkeptikusak a fertőzéssel kapcsolatban?

Mindig vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy ők másnál jobban tudják, mi történik valójában. Egy világme-retű összeesküvés létrehozása lehetetlen, a vírus jelenléte pedig egyértelmű. Ezek az elméletek általában megbuknak, mihelyt egy közeli ismerő, családtag megbetegszik, vagy a kétkedő személyesen kapja el a fertőzést.

Milyen lelki üzenete, tanulsága van számodra ennek a járványnak?

Mi, orvosok napi szinten találkozunk különböző betegségekkel, egyesek könnyen gyógyíthatók, mások kevésbé vagy egyáltalán nem. Ezek az esetek mindig rámutatnak, hogy bármennyire is sokat tudunk, ez sosem elég: az ember nagyon törékeny, mulandó lény, és csak Isten kegyelméből nincs még végünk.

Az Efezusiakhoz írt levélben szó van Isten fegyvereiről, ezeket helyesen kell használni ahhoz, hogy a lelki életben helyt tudjunk állni. A vírus és egyéb betegségek ellen is minden lehetséges fegyvert helyesen kell használjunk, hogy eredményes legyen a védekezés.

HELYREIGAZÍTÁS. Előző lapszámunkban, a sólyomkővári táborról szóló beszámolónál az illusztráción nem az új ebédülő látványterve látható, hanem egy háló képe. A téves közlését elnézést kérünk! (Szerk.)

Magyar baptista történészek videokonferenciája

A magyar baptista történészek legutóbbi, 2020. május 11-én megtartott tanácskozása mindannyiunk számára emlékezetes marad. A koronavírus-járvány miatti korlátozások megghiúsították azt a tervet, hogy személyesen találkozzunk, most legelső alkalommal a világháló igénybevételével láthattuk-hallhattuk egymást.

A videokonferenciát Dr. Mészáros Kálmán, a magyarországi baptisták Történelmi Bizottsága elnökének igei elmélkedése nyitotta meg: „Amiket hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszélték nekünk, nem titkoljuk el fiaink előtt, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az ÚR dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt.” (Zsolt 78:3-4) Ezt követően beszámolt a múlt esztendő jelentősebb eseményeiről, mint például a Pozsonyban, Falkenstein várában, Nagylévárdon megtartott egyháztörténelmi szempontból jelentős rendezvényekről és közös tanulmányutakról, valamint a Meyer Henrik emlékévi jubileumi eseményeiről. A jövőre nézve pedig a *Trianon-100*, (kihatása a baptistákra 2020.), *Buda-pest-175* (Rottmayer hazaérkezése 2021.), *Kolozsvár-400* (Bethlen Gábor türelmi rendelete 2022.) és az *Anabaptista reformáció-500* (jubileumi évforduló 2023.) méltó megemlékezések előkészítésére irányította a figyelmet.

Kiss Lehel testvér, az erdélyi baptisták Történelmi Bizottságának elnöke beszámolt a Bokor Barnabás életéről készített tanulmányi munkájáról és az azóta elkészült életrajzáról. Dr. Borzási István és Dr. Kovács József testvérek, akik csak rövid időre jelentkeztek be, valamint Kelemen Sándor Tomi testvérek beszámoltak a román baptista történészekkel közösen végzett munkájukról és konferenciai előadásaiukról. Kiss Zoltán kegyelettel emlékezett meg Zsisku Lajos bihardíószegi lelkipásztor haláláról, valamint Kornya Mihály evangélista hagyatékának és a birtokában levő személyes tárgyainak további sorsáról.

Kelemen Sándor testvér részletesen kitért a kiadás előtt álló anabaptista témájú tanulmánykötetére, a Dávid Ferenc által magyarra fordított és 1570-ben Kolozsváron, Heltai Gáspár nyomdájában kiadott „*Könyvetske Az igaz keresztyéni keresztség*” című könyv újbóli kiadásának fejleményeiről. A hitvalló bemelegítésről szóló, eredetileg holland/flamand anabaptista prédikátorok által írt tanulmányt a magyar egyháztörténészek eddig méltatlanul elhallgatták, pedig jelentős hatása volt a XVI. századi erdélyi magyar protestantizmus fejlődésére. A több helyen és csak >>>

>>> töredékekben fellelhető iratot levéltáros testvérünk hosszas kutatómunkával állította össze és készítette elő kiadásra.

Ennek a műnek a mielőbbi publikálásához egy megnyert pályázat alapján a Magyar Tudományos Akadémia és a Magyarországi Baptista Egyház is jelentős összegben kíván hozzájárni. Ezt erősítette meg a körünkben jelenlévő Papp János MBE egyházelnök testvér is, aki felhívta a figyelmet a többi előttünk álló, jelentősebb jubileumi eseményre is, amit a magyarországi egyházvezetés is teljes szívvel támogat.

Tisztelettel köszöntöttük körünkben Dr. Szöllös János testvért is, aki nemcsak a felvidéki baptisták Történelmi bizottságának elnökeként volt jelen, hanem aki időközben a Szlovák Köztársaság Parlamentjének is megválasztott képviselője lett. Szöllös testvér beszámolt a cseh és szlovák baptisták közös missziójának 100. jubileumáról, amit Prágában tartottak meg. Erdélyi Sándor a szlovákiai baptisták Történelmi bizottságának titkára pedig evangéliumi könyvkiadói tevékenységéről számolt be, valamint Benkő Ferenc neszmélyi habán hagyományörző testvérrel közösen végzett felvidéki szolgálatukról.

Az ausztriai magyar baptistákat Vix József képviselte, aki arról szólt, hogy a Falkensteini várbán kialakított anabaptista múzeum – melynek a kialakításában ő maga is tevőlegesen résztvett – ma is várja a baptista történelem iránt érdeklődő látogatóit. Arról is tájékoztatót, hogy a Niederschultz-i anabaptista skanzenben tervezett konferenciát a járvány okozta korlátozások miatt öszre halasztották, amelynek pontos időpontjáról értesíteni fog.

A délvidéki Vajdaság képviseletében bekapcsolódó Nyúl Zoltán testvér egy alkalmas időben megszervezett egyháztörténeti tanulmányi kirándulás ötletét vetette fel a bizottsági találkozás következő helyszínéül a közeljövőben. Ezt egészítette ki Nagy Tibor vajdasági lelkipásztor, aki megerősítette a meghívást Szerbiába, ahol egy értékes Bibliamúzeumot is megnyitottak dél-

vidéki magyar testvéreink. Kárpátalja képviseletében pedig Nagy-Kasza Dániel testvér egészítette ki tanácskozásunkat több értékes történelmi dokumentummal.

Bereczki Lajos, a magyarországi Történelmi bizottság titkára a magyar baptisták jubileumi évfordulóihoz kötött és előkészületben lévő, az MBE által is támogatott egyháztörténelmi kiadványok kiadását ismertette. Ezek között említette meg Mészáros Kálmán egyháztörténész „Baptisták Európa szívében”, alcím: „Baptisták a Kárpát-medencében Trianon előtt és az után” című doktori dolgozatának, valamint „Akik sokakat az igazságra vezettek” című, a baptisták eredetét, történetét és hitvallását ismertető könyvének megjelentetését.

Ezen a találkozón jó volt átélteni, hogy a közbevetett határok és a szabad mozgást korlátozó intézkedések ellenére, még ha csak virtuálisan is hat különböző ország képviseletében vettünk részt a megbeszélésen, mint egy közösségbe tartozók: mint Isten megváltott, elhívott gyermekei, és úgy is, mint az Ő rendelkezéséből magyarok. Bár 100 évvel ezelőtt Trianon anyagi és szellemi tekintetben mérhetetlen károkat okozott nemcsak Magyarországnak, hanem az egész világnak is, a baptisták számára pozitív hozadékokkal is járt: a különböző országokba szakadt magyar baptisták erőteljes közösségeket hoztak létre, megedződtek a sokféle kihívásban, ami a szervezeti életet és a missziót illeti.

A konferencia zárásaként Kiss Lehel tartott rövid elmélkedést: „Ezek is Salamon példabeszédei, amelyeket Ezékiásnak, Júda királyának emberei gyűjtöttek össze. Isten dicsősége az, hogy a dolgokat elrejt. A királyok dicsősége az, hogy a dolgokat kikutatják.” (Péld. 25:1-2) alapján, hangsúlyozva, hogy a Történelmi Bizottság szolgálata bizonyos értelemben párhuzamba állítható Ezékiás király embereinek munkájával, akik arra kaptak megbízást, hogy összegyűjtsék Salamon példabeszédeit. Ezt az értékmentő és értékteremtő munkát szeretnénk továbbra is végezni Urunk dicsőségére, közösségünk javára.

Kiss Lehel és Dr. Mészáros Kálmán

Ne maradj otthon, nyaralj itthon!

Az év utolsó napján, amikor izgalommal vártuk a boldog új évet, talán nem épp erre a folytatásra készültünk, bár a levegőben már egy ideje érezhettük, hogy valami változás fog történni. Talán egyikőnk sem gondolta volna, hogy egy világjárvány fogja keresztül húzni az akár már egy évvel ezelőtt szervezés alatt lévő programjainkat. A magyar szabadságharc idei évfordulója után meglepetésként ért minket, hogy az elődök által szépen kiharcolt szabadságot ha nem is veszítettük el, de jelentősen megnyirbálta a kormányzat. Nagy változás kezdődött addig megszokott életünkben, és a régi rutinos, programokkal teli, színes életünket felváltotta egy emberektől, közösségtől elhatárolódott életszakasz, melyet ki pozitívan, ki negatívan élt meg.

Hírforrásokból hallhattuk, hogy még az ünnepek alatt sem tapasztalható leállás következett be és egyszer csak eltűntek felőlünk a repülőgépek kondenzcsíkjai, jelentősen lecsökkentek a belföldi és a határokon átvelő utazási lehetőségek széles tárháza és ott találtuk magunkat, hogy otthon kell ülnünk, amikor épp a tavasz mutatja meg szebbnél szebb színeit (a vidéken vagy kertek házaiban lakók szemei előtt pedig nagyon felértékelődött a saját udvar vagy a kert fogalma).

Közösségünkön belül is vannak jó páran, akiknek a turizmus és a vendéglátás fokozatos leállása miatt egyszerűen hatalmas bevételkiesésekkel kellett számolniuk. Ezért szeretnék ajánlani pár igazán gyönyörű helyet, amellyel országunk, azon belül is Erdély rendelkezik.

A sort kezdeném egy hazabeszéléssel is, mert az utóbbi időben rengeteg változáson átment Nagyvárad. Idéntől országos rangú üdülőhellyé nyilvánították, így a történelmi belváros és a Sebes-Körös mindkét partja kellemes nyáresti sétára hívogatja az építészet és ezen belül a szecessziós és barokk épületek iránt érdeklődőket, a közelben fekvő Félix-fürdő pedig a gyógyvizével nyújt enyhülést. Folytathatnám a sort a többi erdélyi, jelentős történelmi múlttal rendelkező nagyváros felsorolásával, legyen az a kincses Kolozsvár, Székelyföld legnagyobb városa, Marosvásárhely, vagy a Bánság fővárosa, Temesvár. Arad, Déva, Vajdahunyad, Segesvár, Nagyszeben és Brassó is ott van a sorban, ezek mellett a Máramaros hegyvidéki üdülőhelyei, Szováta és Parajd, a Gyergyómedence a Gyilkos-tóval és a Békás-szorossal mind-mind kikapcsolódásra, aktív pihenésre hívogat.

Egy Tamási Árontól vett idézettel szeretném felvezetni egyik korábbi kirándulásunk beszámolóját: „Már nemigen van ember, akit régi szokás szerint vándornak lehet-

A Királykő csúcsai

ne nevezni, de ha mégis volna (...), egy sem hagyná ki Erdélyt bizonyosan, s nem bánná meg, hogy kíváncsi volt oda elmenni.”

Pár éve egy hét főből álló gyülekezeti baráti csoporttal egy csodálatos hetet töltöttünk el az ország addig számomra teljesen ismeretlen régiójában, a Brassó és Arges megye határásn fekvő Királykő Nemzeti Parkban (Parcul Național Piatra Craiului). Szállásunk a nemzeti park területén volt, ahonnan minden nap fenséges panorámában gyönyörködhattunk. Az ott töltött egy hét alatt kisebb és nagyobb túrákon is részt vettünk, dicsőítő daloknak készítettünk vadregényes videófelvételt, a csoport nagyobbik, felkészültebb része pedig két éjszakát fent töltött a hegyen a csúcshoz közeli sátorozóhelyen, míg a többiek a La Zaplaz nevű, 1640 méteres magasságban elhelyezkedő természetes kialakulású, páratlan panorámával rendelkező kapuig jutottunk fel.

A hegyről annyit érdemes tudni, hogy bár nem itt terül el az ország legmagasabb pontjának számító Moldoveanu-csúcs, ennek a hegynek a megmászása mégis komoly fizikai erőnlétet és odafigyelést igényel (évente történekn itt halálos balesetek még tapasztalt hegymászók körében is). Ennek ellenére nagyon ajánljuk mindenkinek ezt a helyet, mert igazán magával ragadó a teremtett világ ott látható gyönyörűsége. Odaúton nagyobb megállót tartottunk Segesvár belvárosában és a hét folyamán a nemzeti parkhoz közel eső Zernyest, Barcarozsnyó (Râșnov), Brassópojána, Bran, Sinaia és Brassó látnivalóit is megnéztük. A hazafelé vezető úton pedig Havasalföld irányából indulva, Curtea de Arges felől végig jöttünk a kommunista idők egyik monumentális örökségén, a Transzfogarasi úton, amely a szakadó eső ellenére is páratlan élményt nyújtott, s ahonnan leérkezve szünetet tartottunk Nagyszebenben, majd szinte megállás nélkül autóztunk Bihar megyéig. >>>

>>> Életre szóló élményekkel gazdagodtunk, melyekre jó visszaemlékezni, ezért bátorítunk mindenkit, akinek lehetősége adódik, hogy az idei kikapcsolódását itthon töltse, felfedezve azokat a remek helyeket, amelyekkel rendelkezünk és támogatva azokat, akiknek rendkívül nehéz helyzetet teremtettek a megszorító rendelkezések.

Tóth Christian, Paptamási

Még mindig a Királykő

FELVÉTELI A TEOLÓGIÁRA!

A **BTA** felvételit hirdet a 2020/2021-es egyetemi évre a következő szakokon:

■ **lelkipásztori szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).** A más igei szolgálatra készülők a **hitoktatói képzési irányt** választhatják, erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és női tagjai. A képzés a lelkipásztori szakon 8 félév (a hitoktatói képzési irányon is).

■ **Kántor szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).** Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és női tagjai. A képzés 6 félévig tart.

Szintén a 2020/2021-es egyetemi évre hirdetünk felvételit **mesterképzésre (MA), a baptista teológia tagozaton** azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciátus diplomát (pl. bölcsészkar, közgazdaság, mérnöki, orvosi stb.) Várjuk olyan férfiak vagy nők jelentkezését, akik a görög és héber nyelv mellett dogmatikai, biblikai- valamint gyakorlati teológiai képzés által hitben és ismeretben megerősödve szeretnék szolgálni Krisztust és a gyülekezeteket. A képzés időtartama 4 félév.

A **mesterképzésen** belül lehet jelentkezni **zenei specializációra** is. Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és női tagjai, akik rendelkeznek már licenciátus diplomával bármilyen szakterületen.

A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt: <http://www.rmbgysz.ro/teologia>

További információk: e-mail: teologia@rmbgysz.ro, Tel.: 0735-500 700.

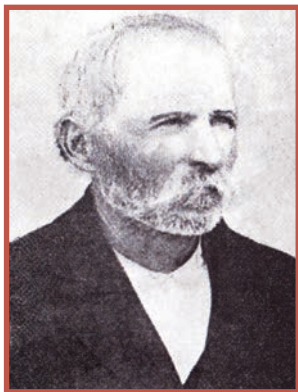
Fazakas György & Giorgiov Adrián

Lajos János (1833-1900)

120 éve halt meg a puskaműves lelki harcos

Lajos János neve ismerősen csenghet, hiszen elsősorban Kornya Mihály megtérése kapcsán szokták emlegetni. Ő volt az a puskaműves, akinek otthonában ragadta meg először a tiszta evangélium a későbbi parasztproféta szívét. Azt azonban kevesen tudják, hogy ő volt az első magyar nemzetiségű, baptista igehirdető, akinek határozott döntése nyomán megalakult a legelső magyar baptista gyülekezet, és aki negyedszázados szolgálata során legalább tíz alkalommal változtatott lakhelyet, hogy az evangéliumot minél több emberrel megismertesse. Lakott Nagyszalontán – ahol 1833 áprilisában megszületett – majd Borosjenőben, a vajdasági Újvidéken, Bokszezen, Dömsödön, Budapesten, Taucon, Lugozón és Körösbökenyben, ahol 67 éves korában elhunyt. Úttörő munkája nyomán magyar és román gyülekezetek sokasága alakult meg mindenfelé, amerre járt; atyai gondoskodása folytán missziótörténeti jelentőségű prédikátorok, egyházvezetők nevelkedtek körülötte, az utókor mégsem ápolta jelentőségéhez méltóan a vándorló prédikátor emlékét – hamvai jeltelen sírban nyugszanak valahol a körösbökenyi temetőben.

Édesanyja, Fenesy Erzsébet istenfélelemben nevelte három gyermekét, Lajost, Juliannát és Erzsébetet, és hat esztendőn át imádkozott megátalkodott férje visszatéréseért a családba. A lelki életet komolyan megélő szülők példája hatott Jánosra, aki növekedésével egyre nagyobb érdeklődéssel és szomjúsággal fordult az ige felé: szorgalmasan olvasta, hallgatta, igyekezett meg is élni. Tizenkét éves korában lakatos inasnak állt, majd Budapesten képezte magát tovább, ahonnan hazatérve a IX-ik szalontai zászlóaljnál alkalmazták, mint a fegyverkészlet karbantartóját. Munkája elismeréseként katonai ranggal is kitüntették, ám számára az volt a legnagyobb kitüntetés, amikor beállhatott Jézus hadseregébe, és zászlóvivője lett az élő evangéliumnak. A kor protestáns igehirdetésére általában a teológiai liberalizmus volt jellemző – nem nyújtott megfelelő lelki táplálékot a bűnbocsánatra, a személyes Megváltóra szomjazó embereknek. Nagyszalontán bibliatanulmányozó háziközösségek jöttek létre – Lajos János házában is. Ezekben a csoportokban megbeszélték a templomban hallott prédikációt, az egyéni bibliaolvasás során felmerülő kérdéseket. Az egyik nagy téma a bemelegítés volt. Még élénkebb lett az érdeklődés eziránt, amikor a református lelkész prédikációjában megemlítette, hogy az ősegyházban megtérésük után teljes alámerítésben részesültek a hitvallók. Lajos János

Lajos János

megtért hívóként kérte a lelkésztől, hogy merítse őt alá, azonban elutasításba ütközött.

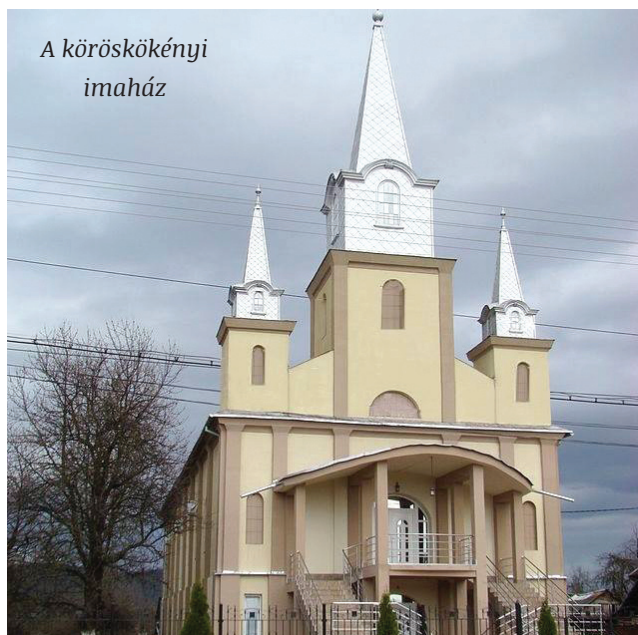
Erre az időre tehető a német származású Novák Antal bibliaárus látogatása, aki 1871-től többször megfordult Nagyszalontán, és kapcsolatba került a Lajos János köré csoportosuló háziközösséggel. Tőle hallottak először

tiszta tanítást a bemerítésről. Lajos Jánosban megérlelődött az elhatározás, és azt mondta: „Most már kitűzöm a zászlót! Aki velem akar jönni, az jöjjön!” Képes lett volna eladni mindenét, hogy Németországba utazzon, és bemerítkezzen – Magyarországon ekkor még senki sem volt, aki a bemerítést elvégezhetné. Novák Antal lebeszélte a nagy áldozattal járó utazásról, mondván, hogy hív ő majd valakit, aki alámeríti a megtérteket. A történelmi jelentőségű alkalomra 1875. augusztus 26-án került sor, amikor Meyer Henrik Gyulán alámerítette az első nyolc magyar személyt: Lajos Jánost, feleségét és két gyermeküket, Kornya Mihályt és feleségét, valamint két másik személyt (feltehetően Lajos János feleségének rokonait). Tóth Mihály, aki Kornyát elhívta a Lajos János házában tartott összejövetelre, halogatta a csatlakozást, de a következő bemerítéskor már ő is ott állt a fehérruhások között.

Az üldözés ellenére látványosan gyarapodott a gyülekezet, az átadott életű férfiak a környékbeli településekre is elvitték a megváltás örömhírét. Amikor Lajos János öt félárván maradt gyermekkel 1877 tavaszán elköltözött Borosjenőbe, már 50 főnyi volt a szalontai gyülekezet taglétszáma. Meyer Henrik már az év őszén megtartotta az első bemerítést Borosjenőben. Mint fegyverműves a hadsereg kötelékében, először felsőbb utasításra volt kénytelen költözni, de Isten irányította ezeket a költözéseket. Bizonyágtételei nyomán sok katona tért meg, és vállalta a bemerítkezést. Arad környékén mind férfiak voltak, akik baptistákká lettek, ezért Lajos János sokat imádkozott, míg – minden bizonnyal Meyer Henrik közreműködésével – újra házasságot köthetett. Erre 1878-ban került sor. Második felesége, Mayer Éva, az újvidéki gyülekezet tagja volt. Házasságukból hat gyermek született, így idővel a család tizenhárom tagúvá növekedett. Amikor utasítást kapott rá, és Isten vezetésének engedve költözni kellett, nem kis áldozatot vállalt. Felesége és gyermekei Isten akaratába belesimulva, mintegy gyülekezetként vállalták a sokféle terhet, a szent megbízatást.

A költözések során Lajos János magával vitte szerszáma- it, és kovács-lakatos műhelyt nyitott mindenütt, ahol letelepedtek. Mesterségéből adódóan sok emberrel került kapcsolatba, akiknek alkalmuk volt hallani az ígét. Amikor tehetett, távolibb településekre is gyakorta kijárt, hogy gyülekezeteket alapítson, szolgatársakat neveljen. 1887. március 22-én felavatták a lelki munkára – ekkor már Budapesten lakott. Azévből újra Bokszegre költözött, hogy részt vegyen az Arad környékén fellendült, nagy bemerítésekkel gyümölcsöző misszióban. Ebben a szolgálatban Kornya Mihály is nagy erőbedobással vett részt.

Lajos János megtérésétől kezdve legtöbb helyen ellenállásba ütközött, üldöztetéseket kellett elszenvednie. Szülővárosában például csípőspaprikát szórtak a szemébe; Dömsödön a lakásán összegyűlt gyülekezetre támadtak, a bútorokat szétverték, ő maga összetört végtagokkal hetekre ágyba kényszerült. Egész életén keresztül viselte az ütlegetések nyomait. Váchartyánban börtönbe zárták – és még hosszan sorolhatnánk a megpróbáltatásait.

A köröskövényi
imaház

Utolsó állomása Körösbökény volt. 1895-ben kezdte meg ott a munkát, három év múlva pedig már tíz misszióállomásról érkező fehérruhások bemerítésére került sor. A helyi gyülekezet létszáma ekkorra meghaladta a száz főt. Lajos János rendkívüli életútja 1901-ben zárult le. Különböző nemzetiségű hívók ezrei gyászolták országoszerre a nagy úttörőt (lánya, Mária, a neves román prédikátor, Vasile Berbecar felesége lett). A február 8-án megtartott temetési istentiszteleten Tóth Mihály és a budapesti Bodoky Lajos hirdette a feltámadás ígétjét.

Mi az, amin nem változtathat a koronavírus?

Folyamatosan halljuk mostanában: semmi sem lesz már a régi ezután. Pedig sokan csak arra várnak, hogy ott folytathassák, ahol abbahagyták. De a koronavírus kitartó, legyűrhetetlen, és felborít minden megszokottat, rutinosat, elbizonytalanít minden biztosságot, megingat minden biztosat és elbátortalanít minden bízakodót. Összpontosítsuk most figyelmünket arra, *amin nem változtathat* a koronavírus és annak sokféle következménye.

1. A női mivolt lényegén

A társadalomnak szüksége van igazi, keresztyén nőkre ma is. Még mindig szükség van szerény, határozott, megbízható, szavukat álló, kitartó, áldozatvállaló, házias, önfeláldozó, családcentrikus, következetes, istenhívő nőkre.

A jelenlegi világjárvány se változtathat feleségi és édesanyai szerepkörünkön. A jelenkori tendenciák ezeket a fogalmakat ki szeretnék szűrni az emancipált nő szótárából, tudatából. De mivel ezeket a szerepköröket a mindenható, élő Isten határozta meg, ezért semmilyen kor és semmilyen hatalom nem változtathatja meg.

Kedves nőtestvérem! Éljbátran mindazzal a többszörös adottsággal, amivel Istened felruházott annak idején, amikor megteremtett! Légy hűséges feleség és önfeláldozó édesanya, mélyen hívó keresztyén nő!

2. Az ember elveszett voltán

Az ember Isten nélkül elveszett. Ennek oka a bűn. Mivel Isten tökéletesen tiszta, szent, ezért Ő nem tűri a bűnt. A bűn elválaszt bennünket Istentől.

Kedves nőtestvérem! Bármit igyekszel elkövetni, bármennyi jót is tennél életed folyamán, a bűnt nem fogod tudni kijavítani. Az mindig el fog választani Istentől.

3. Jézus váltságahalálának érvényességén

A bűn végérvényesen elválasztaná az embert Istentől, ha Isten nem gondoskodott volna megváltásról és nem adta volna kereszthalálra az Ő egyetlen Fiát az egész világért váltságul. Jézus váltságahalála ma is érvényes! Ezen nem változtat semmilyen emberi furfang és hitetlenség. Sőt még a világjárvány se! Ebből a változhatatlan érvényű, isteni tettből fakad megváltásunk és örök üdvösségünk.

Kedves nőtestvérem! Ragadd meg hittel újra meg újra az Isten kegyelmes jobbát és tartsd tisztán magad a bűntől!

4. Az utolsó ítélet tényén

A Biblia, Isten Szava nyíltan, világosan beszél a halál utáni ítéletről, amikor minden embert megítél az ő tettei alapján. Ezen semmilyen földi esemény nem fog változtatni. A mi Istenünk azon az utolsó napon, teljes isteni

méltóságával meg fogja ítélni majd az élőket és holtakat.

Kedves nőtestvérem, bármit tervezel, bármit teszel, mindig erre a napra készülsz! Készülsz?

5. Az örökélet valóságán

Isten, a mi Istenünk örökkévaló Isten. Meghív bennünket Vele élni örökké. Ennek a ténynek a valóságában minden földi esemény eltölpül és átértékelődik.

Mindaz, aki tagadja Isten létezését vagy nem hisz Benne teljes szívből, az is megéli majd az örökkévalóságot, csupán azzal a különbséggel, hogy nem az Isten társaságába fogja eltölteni, hanem az örök kárhozatban. Ezen a tényen sem változtat a világjárvány.

Drága nőtestvérem! Engedd, hogy újra és újra átértékelje tetteidet, indítékaidat ez az örök érvényű igazság!

6. Isten tulajdonságain

Az örökkévaló, mindenható, mindentudó, mindenütt jelenvaló, végtelenül hatalmas Isten a tökéletes szeretet, örök hűség, tökéletes jóság és szentség. Nincs Hozzá hasonló senki más! Senki és semmi nem változtat Rajta!

Drága nőtestvérem! Imádd ezt az Istent! Szeresd Őt! Ő a te Istened!

7. A hívő nő feladatán: Krisztusban maradni

Kedves nőtestvérem bátorodjon a szíved! Semmi se változott! Azért, mert Ő, a mi Istenünk és mindaz, amit mondott és tett a világ teremtése óta, nem változott. És minden ezen a koronavírusos világjárvány se változtathat.

Ugyanúgy hihetünk Benne, mint eddig, mert Ő ugyanaz! A mi feladatunk Benne maradni.

Aki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az Istenben. (1Jn 4:15)

Valld meg bátran, hogy Jézus az Istennek Fia! Újra meg újra valld meg! Az Isten megmarad benned az ige szerint, és te is az Istenben.

Ha világjárvány adódik, vagy földrengés, árvíz, világvalóság, te csak valld meg bátran, hittel, hogy Jézus az Isten Fia! A többi az Isten dolga lesz! Ő nem változik!

A hazától távol is hitben

A felsőcsernátoni Beke László életéről, Zágoni Jenő dolgozata nyomán

1966 augusztusában egy idős, fehér hajú, sovány férfi lépett be a kovásznai Zágoni család házának kapuján. Öltözeke, járása – egész megjele-
nése egy nagyon sokat szenvedett emberre vallott. Az ide-
gent a családfő azonnal felismerte és sírva borultak egymás
nyakába. Aztán bent a házban leborultak és hálát adtak az
Úrnak az 52 év utáni találkozásért. A háziasszony pedig,
Mariska, a messziről jött vendéget szerette volna minden
jóval ellátni, de az csak a főtt pityókához ragaszkodott.

A házigazda és vendége

A házigazda Zágoni Barabás volt, gazdálkodó földműves és ígéhirdető, a kovásznai baptista gyülekezet vezetője, a környék missziómunkása (sz.: 1893. dec. 9., K.). A vendége pedig Beke László, aki túrista útlevéllal érkezett a Szovjetunióból, a Volga-parti Jaroszláv-ból (Moszkvától 250 km-re fekszik, északkeletre). László 1894-ben született a Háromszék megyei Felsőcsernátonban. Tizenöt évesen tért meg, Molnár Lajos prédikálása nyomán. Nagybaconban merítkezett alá Lőrík István lelkipásztor által, együtt a kovásznai Zágoni Barabással. Vele életre szóló barátságot kötött, mindvégig testvérekéennek szólította.

A sorsfordító Nagy Háború

Katonának is egyszerre vonultak be, 1914. októberében, Brassóba. Hamarosan egy napon indultak a keleti frontra

1966. október 15. Jaroszlavban a Volga folyó Partjainál
Békeség Ám! Menyei Szent Istvánból - az Úr Jézus
Krisztusunk Nevében - és a Szent Lélek. Hando-
Közösségében - Véletem Legyen. Böszögesen
En István fia - Mily Sok Hálával Adozok vagyonul
Menyei Szerető Jő István-nak Sok Jó Reggelmi
Áldásaiért mind E mai Napig. Minden Javai-
val. El Halmozot - mindenről gondoskodot és Reggelmesen
Velünk csatlakodot - mily Magas és Mely az Úr
Tithai - és Bőrszei-ei tett minket, Menyei Szent
Oroszainak Tithai-ban. az Ő Reggelmi Végzésében
Oroszainak Világosságában Örökre verérelt
Mindeműt. És Gy csodálatos Örömekei Halmozot
Minket. Hogy mi Ezen Remületes Sötét Sivatag
Vezéreltetve - voltunk és Vagyunk a Szent
Lélek minden Ugasságra - verérelt - és fánit
Közösségében, El nem Piasztott - Sőt - E-
Világ Bün Sötétsége, az Oroszain Dühöngő
Piasztásai - az Úr - István Esdeklő Közössége
Vélt Velünk. Sőt mindenűt. Mindenkor

Levélrészlet Beke Lászlótól

is, 1915. január 6-án, és vettek részt az oroszok által meg-
szállt több lengyel város felszabadításában. '16 nyarán sor-
suk különböző irányt vett. A híres Bruszilov-offenzívában
Beke László megsebesült és hadifogságba került. Zágoni
Barabás megmenekült, de őt nem engedték haza, mint a
német és osztrák katonákat, hanem újjászervezték a gyalo-
gezredüket és nyomban ki is vezényelték az olasz frontra.

Lászlót egy barakk-kórházban gyógyították Nyizsnij-
Novgorod környékén. Viszonylag jó ellátást kaptak, hogy
mielőbb munkára foghatók legyenek. Felépülése után a
tomszki fogolytáborba került, ahonnan közeli és távolabbi
vasút- és hídépítésekhez vitték dolgozni. A hadifoglyok
élete az 1917-es bolsevik forradalom után alapjaiban meg-
változott: élelemdagjuk zsugorodott, a velük való bánás-
mód eldurvult. Kegyetlen fordulatot pedig '18 tavaszán vett.

Szovjet személyazonossági

A táborban hadbírósgot tartottak, azzal a váddal, hogy
ők mindannyian magyar kémek. A foglyok a tíz-tizennégy
napos testi-lelki tortura után „elismerték” bűnösségüket.
Életfogytiglani szigorított kényszerszolgálatra ítélték őket.
Szibériába kerültek. Építettek vasutat, Omszk és Irkutszk
térképében a távol-keleti harcok utáni helyreállításban
munkálkodtak, majd a Léna-folyón túli hegyekben bá-
nyásztak és fakitermelésben dolgoztak.

Ázsiából kb. 1500-an jöttek vissza, a „nemzetközi mun-
kásbrigádban” magyar alig volt. 250-ük számára Ja-
roszláv-ban utaltak ki kényszerlakhelyet. Kapott
személyazonossági igazolványt és egy facipóműhelyben
munkát. Rátalált egy baptista imaházra is. Küldött haza le-
veleket, de válasz senkitől nem érkezett. A munkatársai
mellett a gyülekezetben is megszerették, különösen Mása,
a lelkipásztor egyik leánya. 33 évesen megnősült, öt gyer-
mekük született. Közben csak jött egy válaszlevél Kovász-
náról, és 1934-ig éltette is egyetlen óhazai kapcsolatát.

Rabként újból Szibériában

1935 tavaszán egy éjszaka dörömböltek lakásuk ajtaján.
Három férfi letartóztatási parancsot hozott számára és
rabszállítóval a haditörvényszék börtönébe vitték. A kihall-
gatása néhány percet tartott. Előkerült ugyanis a „nyilat-
kozata”, amelyben elismerte, hogy magyar kém. Hiába
tiltakozott, hogy ezt a vallomást kikényszerítették. Az sem
érdekelte őket, hogy nyolc évet töltött kényszerszolgálat-
táborban, mostmár orosz állampolgár, családdal-munka-
hellyel. Az sem hatotta meg őket, hogy az orosz-japán
harctéren a frontvonalban végzett fizikai munkájáért ki-
tüntették és amnesztiában részesítették. Amint a két rab-
szállító megtelt a szovjet hatalom más „ellenségeivel” és
közönséges bűnözőkkel, az állomásra szállították és beva-
gonírozták. Közép-, majd Kelet-Szibériába vitték – tizen-
nyolc évet töltött kényszerszolgálat-táborokban!

(>>> folytatás a 15. oldalon)

*„A most hangosabban kiált,
de a később tovább tart.”*

– *Gondolatok Levi Lusko: „Lájkolj okosan!” / „Swipe Right!” / c. könyve alapján*

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de egy-egy vizsgaidőszak lejártával én gyakran érzek lelkiismeretfurdalást, ha ráébredek arra, hogy csak rövid távra, a „mostra” gondolva tanultam, vagy olyankor, amikor úgy érzem, nincs erőm nemet mondani egy kísértésre, amikor úgy élem a jelenem, hogy azzal tulajdonképpen elvesztegetem a jövőm.

Nem gondolom azt, hogy arra vagyok hívva, hogy az ébren töltött időm minden percét ki kell töltenem valami haszonnal; a kevesebb mindig több. De az az igazság, hogy ezt a keveset is le lehet redukálni és olyan dolgokkal kitölteni, amelyek hosszútávon megfosztanak a gyümölcsöző élettől. Levi Lusko ennek az „Ézsau-szindróma” nevet adta. Ézsau-szindrómába esek, amikor (f)eladom azt, ami hosszútávon számítana, valamiért, ami instant, azonnali, és pillanatnyilag csillapítja az éhségem, hasonlóan Ézsauhoz, aki egy tál lencséért odaadta Jákóbnak az elsőszülöttségi jogát. Ha eszébe jutott volna a tét, hogy Isten mit tartogat számára, ma nem Ábrahám, Izsák és Jákób Istenéről olvasnánk a Bibliában, hanem Ábrahám, Izsák és Ézsau Istenéről. Talán ritkán kerülök ilyen éles döntéshelyzetbe életem során, de nem szabad engednem, hogy megtévesszen a látszat: az apró döntések, szokások és lépések néhány kivételt leszámítva, hosszútávon általában jobban kihatnak az életre, jellemre, mint bármi más.

Az Úr Jézus kifolyt vére megsokszorozza életem tétjét, és ha már az Ő védelme alatt állok, akkor a Sátán egy legyőzött ellenség. Ha meg is történik, hogy elesem, ez nem a vég, hisz Krisztus már győzött a kereszten. Már nem kényszeríthet semmire, de ott van, hogy a fülembé suttogjon. Jézust is megkísértette, ráadásul akkor, amikor fizikailag a leggyengébb, legerőtlenebb volt, negy-

ven nap böjtölés után, a pusztában. Tudja, mikor kell felbukkannia, mikor kell támadásba lendülnie, de minden kísértéssel együtt elő van készítve a szabadulás útja is. Az engedelmességet és feltétel nélküli odaaszanást pedig Isten mindig megtalmozza.

Nagyon tetszett Jerikó bevételének története, amit a könyv számomra új nézőpontból közelített meg. Az Úr azt mondta Józsuénak, hogy úgy fogják bevenni a megdönthetetlennek tűnő várost, hogy a szövetség ládáját tartva körbejárják a fa-

lát egy héten át minden nap, a hetedik napon pedig hetszer. Talán értelmetlennek tűnhetett a nép számára ez az utasítás, de az áttörés csak a teljes engedelmességet követően történhetett meg. A város falai nem fokozatosan omlottak le, ahogy minden nap körbejárták, hanem csak a legvégén. Ha a hetedik nap végére nem következett volna be mindaz, amit Isten megmondott, akkor elvesztegetett idő lett volna minden perc, amiben nem a harcra készültek.

Lehet, hogy néha Isten is ilyen módon hív el bennünket, olyan dolgot várva el tőlünk, aminek nem látjuk a fokozatos megvalósulását. Az a csodálatos, hogy a vágyott áttörés úgy is eljöhét, hogy közben semmi jelét nem látjuk annak, hogy történne bármi is.

„Az üdvösség nonstop utazás, és Jézus már a teljes útvonalra kifizette a jegyet. Nem úgy érdemeljük ki, hogy megállhassunk Isten előtt, mint a rab, aki kegyelmet kap: nem a jó cselekedeteinkkel tudjuk elnyerni Isten tetszését. «Akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad.» (Jn 8:36) Isten akkor is ugyanolyannak lát bennünket, amikor győztesek vagyunk az életben, és akkor is, amikor éppen megtör bennünket az élet. Amikor ránk néz, Jézust látja bennünk. Istennel járva is érezhetjük úgy, mintha folyton hétfő lenne, de a mennyei naptárban mindig nagypéntek van! Az üdvösség ajándék – nem lehet helytelen viselkedéssel elveszteni azt, amit ki sem érdemeltünk. A megbocsátás, amiben részesültünk, olyan hatalmas és mindenre kiterjedő (még azokra a bűnökre is érvényes, amelyeket még el sem követtünk), hogy akár tönkre is tehetjük az életünket. (...) Lehet, hogy hiszünk Jézusban, és akkor a Mennybe kerülünk, de az, hogy a Mennyben mennyi kincs vár ránk, azon múlik, mit kezdünk életünkkel itt a földön. Lehet üdvössége a lelkünknek, miközben az életünket elvesztegetjük – mindent megkaphatunk és semmit sem kezdünk vele.”

Isten gyakran a legkilátástalanabb helyzetekből a leg-nagyszerűbb áldásokat bontakoztatja ki, s bár ezt az elménkkel „tudjuk”, néha mégis nehéz elhinnünk, hogy minden a javára válik annak, aki Istent szereti. Az alábbiakban Nagy Klaudia-Melinda megtapasztalását olvashatjátok arról, hogy Isten hogyan vezette őt az elmúlt félévben, amit Olaszországban töltött az Erasmus program keretein belül a koronavírus-járvány ideje alatt.

„Andrà tutto bene”

Számomra az elmúlt négy hónap csodálatos volt, és ha egy szóval kellene jellemeznem, akkor az az „áldás” lenne. Talán furcsa lehet, hogy ezt mondom egy ilyen időszakra, amit sokan apokaliptikusan éltek meg: vírus, bezártság, új szabályok stb. Mindezen én is keresztülmentem Olaszország egy kis városában, Macerata-ban.

Mindig is szerettem volna Erasmusszal külföldre menni, önállósodni, újat tanulni, más kultúrába betekinteni, de egy nem sikerült vizsgám elvette a kedvem ettől. Tavaly viszont Isten elkezdett bátorítani, először embereken keresztül, azután áhítaton keresztül is, és mindent úgy kezdett el alakítani, hogy kimehessek. Azt is hozzáteszem, hogy közvetlenül Olaszországba terelt. Végül egy kolléganőmmel, akinek Macerata-ban volt helye a második félévre, kimehettem.

Február végén érkeztünk a közép-olaszországi városkába egy pénteki napon, és szombaton közel negyven fertőzött beteget regisztráltak az ország északi részén, szinte a semmiből. Már akkor minden egyetemi találkozót megghiúsított ez a hír. Egyből elkezdődtek az óvintézkedések, de csak szépen lassan, „némi lazasággal”, ami a vírus továbbterjedéséhez vezetett. Az, amire emlékszem, hogy nem kezdtünk el félni. Bennem szilárdan élt az a tudat, hogy ez Isten terve. Ő küldött ide, itt akar most látni. Eddig is mindent kialakított, ezután is ki fog.

A város végén, egy bentlakásban, más Erasmusszal érkezett lányokkal együtt vártuk, hogy elkezdhesük az

egyetemet, amit rendre halogattak. Három hét múlva az egyetem bejelentette, hogy online fogják elkezdni az oktatást. Közben a helyzet a vírussal egyre súlyosbodott, s már a mi régiókat is elérte és behálózta. Felmerült a kérdés, hogy haza kellene-e menjünk, megszakítva a mobilitást, de Isten éreztette velem, hogy erre nem fog sor kerülni. Olyan békességet adott, ami még most is bennem él. Nem csak nekem adott bátorságot, hanem szüleimnek is, hogy ne aggódjanak miattam. Később édesanyám azt mondta nekem: „Tényleg Isten akarata, hogy most kint vagy Olaszországban, ha a következő járással kellett volna kiutazz (ami három nappal később lett volna), nem engedtelek volna el.”

Hiányzott a gyülekezet, a lelki közösség. Habár hallgattam ígéhirdetéseket, az csak nem volt ugyanaz. Lassan kezdtünk a bentlakásban lelkiileg ellaposodni. Körülbelül kétszer jártunk ki hetente, hogy élelmiszert vásároljunk, de ezt is igyekeztünk heti egy kijárássra csökkenteni. De ez sem szomorított el, igyekeztem az egyetemi feladatokkal foglalkozni, valamint a lányokat megismerni. Kiderült, hogy az egyik román lány szintén hívő, és be is van merítkezve. Meghívott, hogy nem lenne-e kedvem vele és még egy lánnyal megnézni egy kolozsvári gyülekezet élő közvetítését.

Legelső alkalommal úrvacsora volt online, és ez a bárátnőm előkészítette a bort és egy kis kerek pitát süített kettőnknek. Nem hittem volna, hogy még úrvacsorában is részem lesz. Onnantól kezdve minden vasárnap reggel összegyűltünk hárman, de volt, hogy négyen is, és hallgattuk az Igét. Nagypénteken többen is kimentünk a bentlakás melletti olajfaligetbe és együtt imádkoztunk azok jelenlétében, akik még nem ismerik igazán Krisztust. Vágyom arra, hogy egy nap ők is megismerjék majd!

Egyre melegebb lett az idő, és május 4-én már engedélyezték a kijárást. Annyira tudtam gyönyörködni mindabban, amit kint láttam! Az olasz sikátorok, a színes ablakok, a kusza, régi házaik és erkélyeik, valamint a tenger mind hálára indítottak, hogy Isten megengedte látnom őket. Olyan épületeket és műalkotásokat láthatam, amelyekről csak művészettörténelem órán tanultam. Megtanultam, hogy merjem teljesen rábízni magam Istenre. Engedjem, hogy helyezzen álmokat a szívemre és bárhova is megyek, álljam meg a helyem, mint gyermeke.

Nem az számít, milyenek a külső hatások, hanem hogy milyen perspektívából tekintek a körülményekre. Isten minden ígéretét betartja: „Azokból az ígéretek közül, amelyeket az Úr Izrael házána tett, nem hiúsult meg semmi, mind beteljesedett.” (Józs 21:45) Ő jót tervez, s végül minden rendben lesz: „Andrà tutto bene”.

Nagy Klaudia-Melinda, Sarmaság

Viszontlátásra az Úrnál, Hubert testvér! Szeretett testvérünk, † **Hubert Sz. Imre** életének 90. évében, 2020. március 24-én, Micskén, családja körében Megváltója hívásának engedve, elment ebből a világból. Isten kegyelmének tartotta, hogy ennyi időt kapott e földi létben és már vágyott szeretett Megváltójához. Az utóbbi hetekben már nem tudott imaházba jönni, de mindvégig hűségesen imádkozott szeretteiért. Március 19-én csütörtökön amikor utoljára találkoztunk elmondta, hogy nagy hála van a szívében azért, hogy gyermekei és unokái is az Úrnál vannak. Mindent elrendezett, elkészült. Feleségére és utódaira gazdag szellemi örökséget hagyott. Feleségét nagyon-nagyon szerette, gyermekeit példásan nevelte, Krisztussal őket megismertette. Unokáit imájában hordozta és nem hiába. Az Úr házához, a gyülekezethez való rendíthetetlen hűség, sírig tartó szolgálat és a kedves vendégszeretet jellemezte. Igazi példakép

Krisztus után nem csak a családnak, hanem nekem is, akivel a korkülönbség ellenére jó barátok is voltunk. Igazi harcostárs volt, aki után eggyel kevesebben vagyunk. Úgy búcsúztunk el a közös imádkozás után, hogy tudtuk, ezen a földön már nem találkozunk, de az Úrnál igen. Áldott legyen az Ő neve! A temetési gyászsztentiszteletre a járványügyi előírásoknak megfelelően csak szűk családi körben kerülhetett sor Micskén 2020. Március 26-án. A gyászsztentiszteleten fia, ifj. Hubert Imre szolgatársam és teológiai tanár tv.érző szívé megemlékezése után a vigasztalás ígét a Jn 5:24-25 igeszakasz alapján hirdetem. A gyászsztentisztelet visszanezhető a Youtube-on. **(Veress Efraim lp.)**

■ 2020. március 7-én, életének 63. évében temettük el Szilágypérben † **Szalmári Ildikó** testvérnőnket. Testvérnőnk fiával Zsomborral együtt 2010. június 27-én merítkezett be, ami után a szilágypéri magyar baptista gyülekezet tagja lett.

Felemás igában és férje halála után özvegyiségében is mindvégig kitartott Megváltója mellett. Az utóbbi három évben súlyos betegségét is türelemmel viselte és jó bizonyosság volt szerető családja és ismerői számára. A szilágypéri kicsiny baptista közösséghez nagyon ragaszkodott és a testvérek is őhöz. A gyászsztentiszteletet megelőző péntek esti virrasztóban a nagy rokonság és népes hallgatóság előtt hirdethettem a vigasztalás ígét és tehettem bizonyosságot Jézus Krisztusról, amit testvérnőnk megváltott élete is bizonyított. Hisszük, hogy az elvetett igemag és a Krisztusban

elrejtett élet bizonyossága nyomán áldott lesz majd az aratás és a jutalom az utolsó napon. A szombat délutáni gyászsztentiszteleten Cserés Attila szolgatársammal együtt prédikálhattunk Jézus Krisztus haláláról és feltámadásáról. Az Úr szaporítsa az üdvözülendők számát Szilágypérben! **(Veress Efraim lp.)**

■ 2020. április 16-án kísértük utolsó útjára † **Lehoczki András** testvérünket Varaszóban, aki 87 évet kapott az Úrtól a földön. Évek óta súlyos betegséggel küszködött, amit alázattal, türelemmel viselt. Temetésén az ige vigasztaló üzenetét Bányai János körzeti lelkipásztor tolmácsolta magyar és román nyelven a Jób 16:22-26 alapján. A temetőkertben Sorbán Barna diakónus hirdette a feltámadás örömhírét az 1Kor 15:43-50 szerint. **(Sorbán Barna)**

■ 2020. július 5-én András tv. feleségét, † **Özv. Lehoczki Andrásné Jolán** testvérnőt is hazaszólította az Úr férje után 11 héttel. Ő 84 évet élt. Temetésén az ige vigasztaló üzenetét Bányai János lelkipásztor hirdette az 1Móz 24:56 alapján. Ezután Panecek Anton pünkösdi lelkipásztor szolgált igével román nyelven a Jel 14:13 igéi szerint. Testvéreinket két leány- és egy fiúgyermekkel áldotta meg Isten. A gyászoló család számára Urunk vigasztalását kívánjuk! **(Sorbán Barna)**

■ 2020. április 3-án kísértük utolsó útjára Pelbárthidán † **Varga Ilonka** testvérnőnket, akinek 61 évet adott Teremtő Ura. Utolsó éveit betegen töltötte, szeretett családja gondozásában. A szűk körű temetésén Albert István Zsolt helybeli lp. szolgált a Mt 7:13-23 alapján. Isten vigasztalását kívánjuk a családnak! **(Albert I. Zsolt lp.)**

■ 2020. május 7-én volt a temetése Paptamásiban † **Czegő Albertnek**, aki 81 évet kapott Teremtőjétől. Kedves felesége, Karola, gyülekezetünk tagja hűségesen ápolta az utolsó hónapokban egyre súlyosbodó egészségi állapotában. Utolsó heteiben kereste Istent és sok minden átértékelődött az életében. A megszorítások miatt csak szűk körben megtartott temetésén Albert István Zsolt lp. szolgált a 23. Zsoltár alapján. Isten vigasztalását kívánjuk a fájdalmas szívű családnak! **(Albert I. Zsolt lp.)**

■ Sarmaságon 2020. július 1-én megszomorodott szívvel, de Isten akaratában megnyugodva gyűltünk össze, hogy elkísérjük utolsó földi útjára † **Kocsis Mi-**

hály testvérünket, aki 69 évet kapott teremőjtől. Ifjú éveiben beme-
kezett, majd házasságot kötött Kiss
Jolánnal, akivel 46 éven át éltek há-
zasságban. Isten 4 fiúgyermekkel, 8
unokával és 1 dédunokával áldotta
meg házasságukat. Az utóbbi évek-
ben egészségi állapota romlott, de Isten nem mondott
le róla, hanem hangsúlyosan készítette az örök hazá-
ba. A gyászistentiszteleten a kápolnánál népes család
és hallgatóság előtt Kis Lehel lp. (Róma 7:14-25) ma-
gyar nyelven és Székely Béla lp. (2Kor 4:16-18) román
nyelven, majd a nyitott sír előtt Kiss Ottó lp. (Zsid
11:13-16) és Tóth Attila lp. (1Kor13,13) szólták a feltá-
madás üzenetét. Énekekkel a sarmasági és sámsoni
gyülekezet ének és zenekara szolgált. Emléke legyen
áldott és Isten terjessze ki uralmát a gyászoló család
és gyülekezet élete felett, hogy „örökséget nyerjünk a
megszenteltek között”! **(Kocsis Barna)**

■ † **Tóth, szül. Dari Erzsébet** Sarma-
ságon 1932. február 12-én Dari Lajos
és Ágnes első gyermekeként látta
meg a napvilágot. Négyen voltak
testvérek. Átélt a második világhá-
ború borzalmait. Fiatalon szerette
meg és fogadta el az Úr Jézust és
Szilágyballán be is merítkezett. 1949-ben kötött há-
zasságot Tóth Bálinttal, Isten 6 gyermekkel áldotta
meg őket. Közülük hármat gyermekkorban szólított el
az Úr, hárman pedig még az élők sorában vannak, 11
unoka és 26 dédunoka ékesíti a családot. Férjével 55
évet élt házasságban, 16-ot pedig özvegyen. Hűséges
látogatója volt a gyülekezeti alkalmaknak hétköznapi
és vasárnap, aktív hívó életet élt. Sok betegség, meg-
próbáltatás jutott neki, de valamennyi javára fordult,
„mert akik Istent szeretik, minden javukra van.” (Róm
8:28) Ahogy fogyott az ereje gyakran azt az éneket
emlegette: „Nincs messze már, nincs messze már a
ragyogó város, mireánk vár...” És 2020. június 27-án,
egy újabb orvosi beavatkozás után, amit nem élt túl,
megérkezett oda. 28-án vasárnap délután, életének
88. évében az Úr hazaszólította. Emlékét szívünkben
hordozzuk. A gyászistentiszteleten Székely Béla Dániel
helyi és Tóth Attila szászrégeni lelkipásztor a 2Tim
4:6-8-ból szólták a vigasztalás ígését, Bándi Sándor
pedig a nekrológot olvasta fel. Fekete Csaba lp. imával
fejezte be a kápolnánál történő megemlékezést. A sír-
nál Kiss Ottó lelkipásztor, valamint a helybeli ének és
zenekar szolgált a Sámsoni és Nádasdy testvérek se-
gítségével. „Örök emlékezetben lesz az igaz.” (Zsolt
112:6B) **(Bándi Erzsébet, Egrespatak)**

Egy távolba szakadt... (>>> folytatás a 11. oldalról)

Még egyszer a szülőföldön

Az 1953-as esztendő gyökeres változást hozott a birod-
lom lakossága és a fogvatartottak életében is, ugyanis már-
ciusban meghalt Sztálin generalisszimusz. Beke Lászlót
áprilisban engedték haza – betegesen, nagyon lesová-
nyodva. Kórházi kezelése után még visszament korábbi
munkahelyére. Aztán '55-ben családjával kérvényezték a
szülőföldre való hazatelepedést, amit viszont elutasítottak.
1960-ban rokkantnyugdíjazták. Majd '66-ban teljesült azon
vágya, hogy földi életében utoljára meglátogathassa idegen
országának adományozott szülőföldjét. A vendégeskedése
hamar lejárt, a búcsúzás fájdalmas volt. Élete párja és gyer-
mekei a Szovjetunióban maradtak, így itthonról haza kellett
mennie.

Történetéből kitűnik

Éberen figyelte környezetét. Például a civil lakosság válto-
zását a bolsevik forradalmat követően: az addigi barátságos,
utolsó falatjukat még a foglyokkal is megosztó emberek
gyanakvókká, idegesekké váltak, akik már szóba sem álltak
a magyar foglyokkal.

Szerette a munkát és feltalálta magát. Amikor adódott a
lehetőség kovácsnak, majd ács-asztalosnak jelentkezett.
(Édesapja is ezermester volt, aki szabad idejében fűrt-fara-
gott, amit ő kicsiben utánozott.) A tomszki fogolytáborban a
kovácsok mestere lett, az asztalosoknál pedig főnök. A napi
feladat teljesítése után erdei-mezei gyümölcsöt gyűjtött és
gombát, meg gyógyteának való növényeket.

Mindenért igen hálás volt. A szenvedések és a halál min-
dennapi közelsége ellenére is életét az Úrra bízta, sokat
imádkozott és ismételte, hogy mindenben legyen meg az
ő akarata. Kereste a hívó emberek társaságát és szolgált
velük. Szibériában baptistákra nem, de végül egy metodista
prédikátorra rátalált, akivel aztán sokat énekeltek és imád-
koztak. Később, a jaroslói imaházban (ő ejtette így a város
nevét) segített újraszervezni az ének- és zenekart, mivel azt
Lenin idejében betiltották – kottaismeretet fúvószenekari
tagként szerzett még Csernátonban.

„A ti legkisebb testvéretek”

Hazaérkezését követően küldött levelet, de azután majd
csak 1967 végén. Ebben tájékoztatta a Zágoni családot hosz-
szú ideig tartó hallgatásának okáról. Nem akart ugyanis pa-
naszkodni gyomor-, szív- és érrendszeri gondjairól,
kórházi szenvedéseiről... A messze távolba szakadt atyánkfia
utolsó levelét eme sorokkal zárta: „Urunk szeretetébe és ke-
gyelmébe ajánllak benneteket. Kérlek, maradjatok hűek őhozzá,
ő rendelkezzen mivelünk! Mindenben legyen meg az Úr szent
akarata! Szeretettel köszönt benneteket a ti legkisebb testvére-
tek: László és családja, valamint az itteni gyülekezet tagjai.”

Szilágyi László, Cleveland

És mi lesz ezután...?

Miért most, miért ilyen formában, miért minket érint a korona vírus hatása? Lehet, voltak és vannak olyanok, akik, ha nem is hangosan, de a szívük mélyén hasonló halk kérdésekkel tekintenek Isten irányába. Az nem kérdés, hogy az emberiség magabiztossága és rohanó élete lelki önpusztításba hajtotta magát. Isten, most megengedte, hogy egy apró „vírus” bemutassa az emberi magatehetetlenséget, és megálljt parancsoljon az Istenre nem figyelő emberiségnek. Ez alól nem kivétel a keresztyénség sem. Naggyá lettünk, meggazdagodtunk, erősekké váltunk, jól menő és színvonalas istentiszteleteket tartottunk – legalábbis így tekintettünk magunkra. Ezek mellett mégis annyira elhidegült a szív, a buzgóság, ragaszkodás, hogy ez világosan meglátzott abban is, ahogy a gyülekezeti istentiszteletekre jártunk, amikor még lehetett. Távol maradásunkat meg tudtuk magyarázni – fáradtak voltunk, menjen az, aki nem dolgozik egész nap, menjenek az idősek, nincs kedvünk, inkább megnézünk az interneten egy istentiszteleti programot...stb. Közben újból és újból jött a figyelmeztetés különböző eszközön keresztül, hogy ez nem jó, helytelen, nem Istent tisztelő magatartás. Nem változott semmi!

Megengedte Isten azt, hogy most már indokoltta váljon az, hogy ne jöjjünk, ne gyűljünk, ne találkozzunk. Indokoltta vált az, hogy az internetet használva nézzük, hallgassuk a különböző istentiszteleteket. Egyrészt hálások kellene legyenek, hogy legalább ilyen módon „táplálkozhatunk”. Hirtelen az online világán keresztül istentiszteletek, igehirdetések sokasága halmoz el minket, és ennek örülünk. De tényleg jó ez nekünk? Ezen gondolkodok, hiszen miközben lehetőséget látok az internet adta lehetőség jó kihasználásában, felütheti a fejét a sok ezzel járó veszély is.

Az online istentiszteletek sokasága olyan érzést vált ki az emberből, mintha egy bevásárlóközpontba járna, ahol a polcok tömve vannak mindenfélével. Az ember bemegy, nézelődik, válogat. Ami tetszik neki magával viszi. Eszembe jut az, amit Pál apostol mondott Timótheusnak: „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök” (2Tim 4:3). Ha valamikor válogathat az ember a tanítások között, az most van. Egy pohár teával a kezében, a konyhában miközben főz, vagy egyéb elfoglaltsága közepette bekapcsolja az internetet, keresgél, és ami vonzó, ami szép, ami tetszik, azt meghallgatja, ami nem felel meg az ízlésének, egyszerűen kikapcsolja, vagy átkapcsol egy másik csatornára. Tényleg az a jó mindig, ami szép? Tényleg az a helyes, ami népszerű? Tényleg az kell nekem, amire úgy gondolom, hogy szükségem van? Nehéz kérdések ezek! De mi lesz ezután, amikor elmúlik a járvány? Örülni fogunk-e a saját gyülekezetünknek, a saját testvéreinknek, saját énekeinknek...?

Online közösség

Néhány évvel ezelőtt megmosolyogtatott az a hír, hogy nyugaton online gyülekezetek működnek, ahol nem kell fizikálisan részt venni egy istentiszteleten. Minden fent van a gyülekezet honlapján, az ember dolga csak az, hogy bekapcsolja a számítógépét és csatlakozzon az adott oldalhoz. Most, amikor online imaalkalmakat, gyűléseket, istentiszteleteket szervezünk ott van a kérdés bennem, hogy nem szokjuk e meg az ilyen életet? Nem e mondjuk ki könnyen, hogy nem kell feltétlenül gyülekezet ahhoz, hogy megéljük a hívó életünket? Lehet, hogy ez nem valós félelem, vagy csak bennem született meg a kérdés, de mi van, ha mégsem?

Mit tehetünk annak érdekében, hogy ezek a fent említett történetek ne váljanak a mi életünk részévé? Mit tehetünk annak érdekében, hogy Krisztus követésünk több legyen virtuális dolgoknál, vagy hogy amikor végre lehetőség lesz újból találkozni a gyülekezetekben ne kiégve, hanem feltöltődve érkezünk? A feleletet abban az isteni üzenetben látom, amely már szólt sokkal korábban az Úr népéhez. Szóljon hozzánk is és tegyük magunkévá! „Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy tarolják le a földet, vagy ha dögvézt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet rólam neveztek el, ha imádkoznak, keresnek engem és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétkeiket, és meggyógyítom országotukat.” (2Krán 7:13-14)

János Csaba lp.

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix **Főszerkesztő:** Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

Állandó munkatársak: Kiss Lehel, Szilágyi László
410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázással kapcsolatos kérdések: 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605